

Requiem - Devítka

1. Když z nálady se někdy zapálí svíčka,
vino sladce zazáří, pak chutná jak lák,
to se někdy stává, že nejde to spát,
když k ránu se stejská po těch, co už nepřijdou.
- R: Oblékám tvůj kabát a cítím tě blíž,
když struny, co jsou stejně starý jako já,
zkouším rozeznít a hrát, vždyť slyšíš,
to jsem se Zuzanou já.
2. To requiem, co zkoušel jsem ti psát, doznělo
a na další už nezbyl mi čas, když jsi překročil práh,
to se někdy stává, že vidím tě stát
tam u našich dveří, sám sebe slyším tiše vydechnout: pojď dál.
3. Sedíš se mnou v tichu čtyřech stěn, který tě nepamatujou,
stejně jako já - tvůj syn, kterej se začíná bát,
že tvý slova stárnou rychleji než já,
vždyť včera už není a někdo jinej počítá náš čas.
4. Jiný jsou písně, nežs' mě učil hrát, a slova
o lásce a pravdě a cti jinde učejí se stát,
jen dál se s nima hází, jak dobře to znáš,
přesto slyším, jak říkáš: buď jako já,
přesto chci slyšet, jak říkáš: buď jako já.
- R: A já oblékám tvůj kabát a cítím tě blíž,
když struny, co jsou stejně starý jako já,
zkouším rozeznít a hrát
těch pár měkkejch tónů, co od tebe znám ...